

אלא כונת הגמרא לומר, שהיות והרצועות אינן מונעות מלקחת את הנסכא שבפנים, כי מיד עם יציאת פיו הוא יכול להתיר הרצועות, הרי הוא מתחייב אז על גניבת הנסכא].

ואילו **שנצין** הרצועות של הארנק — עדיין **אגודי מגואי**, נשארים אגודים בפנים, ברשות היחיד, ולכן אינו חייב משום הוצאת שבת לא על הארנק ולא על הנסכא שבתוכו כיון שגם הם נחשבים כאגודים לרשות היחיד.

[והראיה היא מהמקרה שהוציא הארנק דרך פיו. וקושיית הגמרא דברייתא סתמא קתני, אף באופן כזה. ריטב"א].

שהרי איסור שבת לא בא עד שיוציא גם את השנצין, שהם חלק מהארנק, ואגד כלי שמיה אגד?

ומתרצינן: הכא במאי עסקינן: **דליכא שנצין** לארנק.

ואיבעית אימא: דאית ליה שנצין, והם **מכרכי עילוייה**, כרוכים על הארנק. שעם יציאת הארנק יוצאים גם הם לחוץ. כך שאיסור שבת וגניבה באין כאחד.

וכן אמר רבא: לא שנו שהמוציא קופה פטור **אלא בקופה מליאה קישואין** ודלועין. **אבל מלאה חרדל, חייב**.

אלמא קסבר רבא: אגד כלי לא שמיה אגד.

אביי אמר: אפילו מלאה חרדל פטור.

אלמא קסבר: אגד כלי שמיה אגד.

קם אביי בשיטתיה דרבא. אביי חזר מדבריו והסכים לשיטת רבא.

קם רבא בשיטתיה דאביי. ואילו רבא חזר מדבריו והסכים לשיטתו של אביי.

ורמי דאביי דאדאביי, ורמי דרבא דארבא.

דאיתמר: המוציא פירות לרה"ר:

אביי אמר: אם הוציא **ביד, חייב**, ואעפ"י שגופו נשאר בפנים, כי אגד גופו לא שמיה אגד.

אבל אם הוציא **בכלי**, ומקצת הכלי נשאר בפנים — **פטור**, דאגד כלי שמיה אגד.

ורבא אמר: ביד — פטור, דאגד גופו שמיה אגד. דהיינו שהיד נגררת אחר הגוף שנשאר בפנים.

בכלי — חייב. דאגד כלי לא שמיה אגד.

וקשיא אהא דאמרן, דאביי חזר מדבריו וסובר דאגד כלי לא שמיה אגד ורבא חזר וסובר שמיה אגד, ואילו הכא שמעינן איפכא? (1)

ומתרצינן: **איפוך** לדבריהם במחלוקת דהמוציא פירות. דאביי סבר ביד פטור ובכלי חייב. ורבא סבר ביד חייב ובכלי פטור.

ומקשינן למאן דאמר **ביד חייב**:

והתנן בריש מסכתין: פשט בעל הבית העומד בפנים **את ידו לחוץ** והיה חפץ בידו, **ונטל העני מתוכה את החפץ, או שנתן העני העומד בחוץ, את החפץ לתוכה**

שחזרו כל אחד מדבריו. תוד"ה ורמי.

1. הגמרא ידעה שמחלוקת זו נשנית לאחר